

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

3. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE X

AARSABONNEMENT 3 KR.

UDGIVER: MARINEFORENINGEN
EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR, CHR. IX.'S GADE 5¹
ANNONCEEKSPEDITIONER: THIESENSVEJ 10 KORSØR
HANS TAUSENSGADE 14 ODENSE

ENKELTE NUMRE 25 ØRE

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU OG AXEL JUEL

FESTLIG SAMMENKOMST

MANDAG DEN 20. NOVEMBER KL. 8 PRÆCIS

I STUDENTERFORENINGENS LOKALER.

PROGRAM:

»EN OPLEVELSE I GRØNLAND«.

Foredrag med Lysbilleder af Hr. Kommandør R. HAMMER.

FÆLLESPISNING: Forloren Skildpadde, Smør, Ost, Øl, Snaps, Kaffe. 4 Kr. pr. Kuvert.

Billetter kan afhentes paa Marineforeningens Kontor, Chr. IX.'s Gade 5,
indtil Lørdag den 18. November Kl. 3.

Værten har, af Hensyn til de vanskelige Tider, anmodet om, at Bestilling af Kuverter
ikke finder Sted efter Lørdag den 18. November.

Paa Opfordring fra Hr. Ingeniør CHAS. V. D. HUDE, Værnepligtig af Aargang 1892, anmodes
herved Kammerater af nævnte Aargang, som maatte ønske at deltage i en Festlighed for
25-Aarsdagen for deres Indkaldelse, om at sende Navn og Adresse til Ingeniør V. D. HUDE,
Vestervoldgade 86, København, som da vil træffe Foranstaltninger til Festens Afholdelse.

Paa vor høje Æresformands, Hans kongelige Højhed PRINS
VALDEMARS Fødselsdag den 27. Oktober afsendtes telegrafisk
Lykønskning fra Marineforeningen.

BESØGET PAA »OLFERT FISCHER«

MANDAGEN DEN 9. OKTOBER 1916

Marineforeningens første Mødedag i Vinterhalvaaret skulde forme sig som en Alvorens Dag for de talrige unge og ældre Medlemmer, hvem Marinens gæstfri Tilbud om et Besøg paa *Olfert Fischer* havde kaldt sammen paa Toldboden den 9. Oktober Kl. 2, klar til at falde paa Fartøjerne, der laa parate til at bringe Gæsterne ud. Ingen af os tænkte paa, at Dagen, der var imødeset med Forventning ved Udsigten til nogle Timer om Bord, hvor vi vidste, vi vilde blive djærvt og gæstfrit modtagne og ført om, — at Dagen skulde bringe Marinen et Tab, en Ulykke af den Art, som den hidtil ved Paa-passenhed og Dygtighed har været skaanet for; nu kender vi jo alle, hvad der skete, og maa med Marinen dybt beklage Tabet af en ung og dygtig Officer samtidig med at vi maa beundre det Bjærgningsarbejde, som ved at bringe *Dykkerens* Mænd tilbage til Livet gjorde Sorgen over Tabet af den pligttro Chef mildere.

Dybt Indtryk gjorde det paa os alle, som i det rette kammeratlige Humør fyldte Panserskibets Agterdæk og netop skulde til at træde an »paa Stribe« efter Kommandør *Scheels* elskværdige Velkomsttale, at høre Kommandørens alvorlige Opfordring til os et Par Minutter derefter om at gaa fra Borde hurtigst muligt — *Dykkeren* var paasejlet og sunket, og *Olfert Fischer* maatte lette straks for at afgaa til Hjælp.

Som de gamle Marinere, vi er, kom vi i Fartøjerne i en Fart, — over Rækværk og ad Faldreb, — som om vi derved kunde hjælpe dem, der laa derude, — dog ikke hurtigere, end at vi fik set den Hurtighed og Ro, hvormed man om Bord gjorde klar. Gerne havde vi tilbragt et Par Timer sammen med *Olfert Fischers* Mænd, — men vistnok alles Tanker var kun opfyldt af Begivenhedernes Udvikling til Hjælp for dem, som indespærrede laa paa Bunden af Øresund ude ved Taarbæk Rev. Vi ved nu, at alle var bleven reddede, hvis de var forblevne i Baaden, — de, som gik op, gjorde det for at gøre den sparsomme Luftmængde rigeligere for de andre.

Den samme Følelse af Haab og Vished om, at alt blev gjort, som gøres kunde, for de indespærrede, fyldte os, da vi mødtes om Aftenen for at se den Række Lysbilleder af vore Flyveres Virksomhed, som var eneste Punkt paa Programmet.

Samtalerne drejede sig om *Dykkerens* Mandskab — man vidste jo dengang kun efter de officielle Meddelelser, at 3 Mand var komne op, og at der var Forbindelse med de andre, hvis Redning nu kun var et Tidsspørgsmaal.

Lysbillederne var meget interessante og gav os et levende Indtryk af Flyvernes Liv og Færden. Man mindedes Flyvningens Pionerer herhjemme, H. k. H. *Prins Axel*, *Ulrich Birch* og *Dykkerens* Chef, Prmt. *Svend Aage Christiansen*, dristige, modige Forløbere for Flyvningen, ikke blot som Sport, men som Led i vort Værn. København set fra Luften er jo kun kendt af faa dristige og udvalgte, og Synet deraf var smukt og interessant for os, som indtog et roligere og sikrere Stade. Glimrende var Flyverens Glidflugter fæstnede i Kameraet. Utvivlsomt findes der hos os Flyveremner, som ikke i Mod og Dristighed staar tilbage for Udlandets Koryfæer paa Flyveomraadet; — men Indsatsen er jo Livet. Vi ønsker vore Flyvere først og fremmest et fuldkomment Materiale. — Personellet findes allerede. Efter Forevisningen samledes man om et enkelt Smørrebordsbord og efter dette om Kaffen. Mange blev siddende i Forventning om Efterretninger om Redningsarbejdets Fremadskriden. Formanden, Overretssagfører *Schoustrup* fandt inden Lysbilledernes Fremvisning Anledning til i smukke Ord at mindes den Velvilje, som Eskadrechefen havde vist os ved at give Lejlighed til Besøget om Bord, og til at takke for den af *Olfert Fischers* Chef, Officerer og Underofficerer saa smukt indledede Modtagelse om Bord. Han udtalte Haabet om, at vor Marine maatte blive sparet for Ulykker som den, der var overgaaet *Dykkeren* og dens pligt-opfyldende Mænd, en Udtalelse, som Forsamlingen modtog med lydige »Hør!«.

Desværre bragte jo Tirsdag Morgen den endelige, sørgelige Efterretning. Vi tror dog, at det vil være paa sin rette Plads at lyk-

ønske vor Marine til, at dens Mænd viste sig saa tro og fuldtud værdige de gamle Traditioner og dernæst til, at Ulykken skyldtes en ydre, uafvendelig Aarsag og ingen indre Brist i Materiellet. Gid Held og Lykke som fortjente Følger af Dygtighed hos Konstruktører og Mandskab maa følge vore U-Baade paa deres Færd.

E. M.

VINTERSÆSONEN OG MARINEFORENINGENS SKYTTELAV

Programmæssigt Fredag den 20. Oktober Kl. 7 begyndte Vintersæsonen med Møde paa »Gimle«, saaledes som bebudet dels ved det af Bestyrelsen udsendte Cirkulære med Programkort, dels i »U. D.«, Hæfte IX 1916. Vi undlader ikke igen at gøre Medlemmerne opmærksomme paa »Foreningsmeddelelser« og disses Betydning for vort indre Samkvem. Disse Meddelelser er Bestyrelsens Talerør til hvert Medlem; igennem dem bekendtgøres først og fremmest tilstundende Begivenheder, men samtidig skrives Foreningens Annaler til Glæde og Gavn for os og dem, som følger efter os. Alt for ofte hører man nu en Kammerat røbe sit Ukendskab til »Meddelelserne« og det deri anførte om Møder eller andre tilstundende Begivenheder indenfor Foreningen; det maa ikke glemmes, at naar man bringer Meddelelser af denne Art gennem »U. D.«, naar dette overhovedet er muligt, betyder det en Besparelse for vor Kasse i Penge og for vort Kontor i Arbejde af anselig Størrelse. Derfor — læs først og fremmest *Foreningsmeddelelser!*

Skyttelavets Start forløb under de bedste Auspicier, og alt var fra Starternes Side tilrettelagt saaledes, at Skydningen praktisk talt straks var i Gang. Hr. Kartograf *Curly Lillie*, som i Forening med Formanden, Overretssagfører *Schoustrup*, er Sjælen i Lavets Stiftelse og Forarbejder, havde formaaet D'Hrr. Bogbindermester *Gustav Schmidt* og Hr. Tandlæge *Emil Dethlefsen*, begge Veteraner i Salonskydning og meget fine Skytter, til at yde deres værdifulde Hjælp ved Indskydning af Salonriflerne, Markering, Arrangement af Skiver etc. etc., og det skete paa en saa instruktiv Maade, at alt var i Orden, da Medlemmerne Kl. 7 indfandt sig, og interesserede tog Arrangementet i Øjesyn.

Der indmeldte sig straks 21 Medlemmer i Skyttelavet, et særdeles godt Resultat af den første Mødeaften, og vistnok alle prøvede sig straks i Salonskydningens vanskelige Kunst. Den almindelige Riffel falder vistnok mere tilvant i Haanden paa de fleste, men ogsaa Behandlingen af den lette Salonriffel og Præcisionsskydningen til den lille 10-delte Skive lod til at kunne bringe smukke Resultater. De to tilstedeværende Sagkyndige spaaede Skyttelavet en glørrig Fremtid.

For de ventende bød Keglebanen og L'hombrebordene Adspredelse. Forhaabentlig vil Skyttelavet vinde stærk Tilslutning. Der valgtes 3 Lavsbestyrelsesmedlemmer og disse 3 vil, senere supplerede med 2, danne den samlede Bestyrelse, hvis Virksomhed vi er sikre paa vil blive til Gavn og Glæde. Vi er forvissede om, at de af Marineforeningens Medlemmer, som i selskabelig Hensigt søger til »Gimle« paa Mødeaftenerne, vil finde Vej ned til Skydebanen og tegne sig blandt »Brødrene«. For Lavets Medlemmer vil blive indstiftet et særligt Emblem og iøvrigt er det Mening, at de fra gammel Tid hævdvundne Skikke for den ædle Skydesports Dyrkere vil blive holdt i Ære.

GAVE

Marineforeningens Lokalkreds for København har haft den Glæde fra Hr. Partikulier *Clausen* at modtage en Gave af 100 Kr. Med Giverens Samtykke er Beløbet anvendt til Anskaffelse af en smuk Salonriffel med et rigeligt Antal Patroner til Anvendelse i det ny-stiftede Skyttelav.

Premierløjtnant SVEND AAGE CHRISTIANSEN

1. August 1887 — 9. Oktober 1916

Det var en Aften fuld af Spænding og knugende Uvished — den 9de Oktober — da vi i »Hekla« sad og ventede paa Efterretninger fra »Dykkeren«, og da Overkommandoens Melding kom:

»CHEFEN ER DØD — —«

kunde vi slet ikke fatte, at CHRISTIANSEN nu var berøvet os. Endnu klang i vore Øren hans muntre Latter, og vi saa ham saa tydeligt sidde ved Bordet, hvor han med sit Lune og sin Aandslivlighed prægede Samtale og Stemning.

Vi kunde ikke forstaa, at han da havde rejst sig for at begive sig ud paa sin sidste og største Rejse, og at det Hjerte, som bankede varmt for alle, nu var standset. Hvorfor skulde han ikke mere have Lov til at udfolde den Energi og Interesse, som gjorde ham til den dygtige Officer?

Ok dog! var det ikke en smuk Afslutning paa et kort, men rigt Levnedsløb: at dø paa sin Post i den Tjeneste, som han viede alle sine Kræfter og Evner, og som han i alle dens Grene omfattede med stor Kærlighed. For os

Kammerater døde CHRISTIANSEN paa den smukkeste Maade. Netop samme Dag, han døde, havde vi opfrisket fælles Minder fra et Togt paa Island, hvor han med sit elskværdige Humør og lette Temperament havde vist de Egenskaber, som gjorde ham til en storartet Messekammerat og som forkortede os de lange Dage.

Hvor han dog var glad paa dette Togt — for naar han kom hjem, ventede den, som senere blev hans Hustru, paa ham, og han havde Vished for, at han var udtaget til at være een af Pionererne ved Luftens Erobring.

Havde CHRISTIANSEN end nogle Skuffelser, saa bevirkede dette aldrig, at han svigtede sine Idealer, hvis Fane han altid holdt højt.

Da vi, Kammeraterne fra »Hekla«, hin Aften paa Toldboden saa CHRISTIANSENS flagdækkede Legeme blive baaret i Land fra Torpedobaaden, havde vi kun een Tanke og eet Ønske:

ÆRE VÆRE HANS MINDE!

ASGER GRANDJEAN

Sørgetoget passerer Østerbrogade.

Den 13. Oktober fandt Premierløjtnant *Svend Aage Christiansens* Jordefærd Sted paa Holmens Kirkegaard, efter en overordentlig stemningsfuld og gribende Højtidelighed i Holmens Kirke, hvor Provst *Fenger* talte.

Hans Majestæt Kongen var repræsenteret ved Jagtkapitajnen, Kommandør *Grove*, og Hans Majestæt Kong *Haakon*

ved den herværende norske Gesandt *Irgens*. Deres kongelige Højheder Prins *Valdemar* og Prins *Axel* var personlig til Stede, ligesom Marinens og Hærens øverste Embedsmænd og en stor Skare ældre og yngre Officerer og Embedsmænd af Marinen samt Dykkerens Mandskab viste den dygtige og saare sympatetiske unge Officer den sidste Ære.

PREMIERLØJTNANT SVEND AAGE CHRISTIANSEN

Ung, mandig og kæk,
 hvad enten han stod paa et Panserskibs Dæk,
 naar Bølgerne fraaded, og Stormene pøb,
 bestandig paa Færde, hvor haardest det kneb.
 En Sømand saa djærv — en af hine,
 der pryder Danmarks Marine.

Hvad eller han svang
 som Fuglen sig fri over Vover og Vang
 med Ungdommens Mod og med glødende Kind
 støt, rolig og sikker mod trodsige Vind,
 sit Navn skrev han ind iblandt hine,
 der pryder vor Luftmarine.

Han kendte ej Frygt,
 og dybt under Havspejlet lige saa trygt
 han styred sin Baad og sig øved med Flid,
 at skulde der komme en Ufredens Tid,
 han forrest blandt dem kunde være,
 der hævder Marinens Ære.

Hans Færden er endt.
 Brat Døden ham tog i hans Livs Element.
 En kækkere Gut tog ej Bølgen i Favn,
 stolt vil Kammeraterne værne hans Navn.
 Han var, som en Sømand skal være:
 til Døden paa Vagt for sin Ære!

H. B. THORSEN

UNDER TEUFELKAPS SKYGGE

(FORTSAT)

Vi sov 12 Timer i én Køre. Og efter den Omgang var enhver Mindelse om Træthed som Følge af de foregaaende Dages Strabadser forsvunden af vore Muskler — omtrent lige saa sporløst og hurtigt, som da vi bare var en Snes Aar gamle.

Men nu forestod der os straks en ny Marschtur; vi maatte nemlig hurtigst muligt ned og undersøge, om vort lille Depot var i Orden.

Naturligvis havde det været det forsigtigste at lade Weinschenck vente og følge med derned. Thi dersom Depotet nu var opædt af Bjørne, vilde dette unægtelig være en slem Streg i Regningen; vi maatte da øjeblikkelig vende tilbage til Skibet, oven i Købet uden Hjælp af Hundene — en endnu drøjere Tur end Udmarschen. Men da Weinschenck forlod os, saa Vejret ud til at der vilde indtræde en Mildning, og han maatte, om han ikke naaede hjem i et Stræk, overnatte under aaben Himmel, fordi vi beholdt Teltet. Vi maatte derfor lade ham fare og tage Risikoen.

Naa, Forsigtighed var jo forøvrigt ikke det, vi havde mest af.

Ved denne Lejlighed havde vi, som saa mange Gange før, Held med os. Da vi efter et Par Timers Marsch med Slæden paa Slæb fandt vort Depot paa Sydsiden af den Halvø, hvorpaa vi boede, fandt vi det uskadt¹. Men ingenlunde urørt.

¹ Vi medbragte et Fotografi af den lige overfor liggende Kyst, taget fra Depotet. Ved Hjælp af dette Billede fandt vi temmelig hurtigt Stedet.

Rundt om var Sneen nedtrampet af brede Labber, og Kasser og Dunke flød hulter til bulter. En Kasse var slæbt et langt Stykke bort og tilsidst trimlet ned ad en Sneskraaning, heldigvis uden at der var gaaet Hul paa det skærmende Blik — for havde Bamsen faaet Fært af Indholdet, var der snart bleven gjort rent Bord. En Blikkasse paa 80 $\mathcal{W}$ .s Vægt, selv om den er garderet af Trætræmmen, skal forøvrigt have meget Held for at staa for saadan en Omgang. — En Petroleumsdunk havde derimod faaet et saadant Dask, at den var bleven ganske flad paa den ene Side, og ud af en lille Revne var der lækket en Smule af den kostbare Vædske; men saa var den tilsidst trillet rundt, saa Hullet var kommet til at vende opad! — Situationen var reddet.

Vi læssede vort Kram paa Slæden, kun efterladende en Kasse, ved hvilken vi anbragte en Skrivelse til eventuelle »Vejfarende« fra Ekspeditionen med Angivelse af vort Opholdssted.

Med Slæden lastet af Fødevarer og »Brændsel« naaede vi et Par Timers Tid senere tilbage til vort Telt.

Vor Boplads ligger paa den østlige Pynt af en trekantet Ø, hvis Hjørner vender mod Øst, Vest og Syd. Fra Sydøst skærer en dyb og bred Fjord ind i dens Side, saa Øen har Form af et V, som er væltet om tilhøjre.

Vi har været her i 3 Dage og er godt i Gang med at

arbejde. Vore første Skitser hænger allerede til Tørring paa Teltvæggen.

— Men vi er i Maj, og Herregud — det er Foraar her ogsaa! En underlig Uroformnelse har grebet mig i Dag! jeg ledes ved Arbejdet, lader Lærred og Farver sørge i Teltkrogen og gaar tilfjelds, alene.

Solen staar nu Dag og Nat med hele sin Skive over Horisonten. Det er sent paa Eftermiddagen. En fin Rimtaage ligger lav, gennemskinneth af Solen, over Havet og kaster et bølgende clair obscur over Klippsten og Snekraaninger. Luften flimrer i gule, røde og blaa Flammer over de sløede, tynde Taageskyer, der sagte føres af Vinden hen mod Vesthimlen i næsten umærkelig Gliden.

Jeg vandrer op over en stærkt skraanende Firn, hvor Sneen er haard som Sten og helt uden Revner, til jeg naar Klippen; saa gaar jeg tilvejs, højere og højere, og jo mere jeg stiger, jo mindre bliver vor lille, frodige Teltplads dernede. Teltet ligger saa lilleputagtigt og fjærnt og lyser med sin solbeskinnede Dug dernede i Strandskanten. Bertelse, som gaar dernede og forbereder sig til en Udflugt med sine Malegrejer, ligner en Myre, der formaalsløst tosser rundt paa den lille mosgrønne Plet.

Men hvor Lyden bæres langt i denne Stilhed! Jeg hører ham tydeligt fløjte dernede og genkender Melodien. Og nu synger han:

»Jeg har et Æble udi min Lomme,
det gemmer jeg til min bedste Ven ...«

Og da han nu tager en Slæde paa Slæb idet han spadserer bort — formodentlig for at bringe Ferskvandsis fra et af Bugtens Isfjælde med hjem til Smeltning — kommer Lyden af Slædejærnene mod den haardføgne Sne som en fin Melodi, som Lyden af en syngende Tekedel, herop til mig.

Højere stiger jeg, over svagt skraanende Klippeskrænter, henad bølgende Stenflader, furede af Jøkler, som i Jordens Oldtid har slæbt sig paa deres Bug henover dem, stribede og skurede, som om jættestore Harver var trukket henover deres Ryg og glattede, som om mægtige Tromler havde gaaet efter.

Disse Urfjeldets vældige Dønninger ligner Bugene eller Indvoldene af fantastiske, døde Uhyrer, opsvulmede af Dunster — Forsteneringer af himmelstormende Drager, hvis Kæmpekadavere i Millioner af Aar har ligget her i disse forvredne Stillinger, nedstyrtede fra Himlen eller udspjede af Jorden, dræbte i en rasende Kamp mod en vældig Overmagt.

Ovenpaa disse Former faar jeg undertiden Øje paa runde Kampesten, fra ganske smaa indtil paa Hundreder af Punds Vægt. De ligger hver i sin lille Fordybning, ligesom Kasteskyts, der af en Kyklop er slynget milevidt.

Jeg rokker en saadan Sten lidt bort fra dens Leje. Den har ligget paa dette Sted i Tusinder af Aar indtil jeg nu kom og flyttede den, tabt paa Stedet af Jøklen, som en Gang skjulte Landet paa sin Vandring ud mod Havet. Thi jeg staar nu paa Højeryggens Kam, hvor kun *Isen* har huseret — før jeg kom herop og kravle.

Først er det, som Stenen er fastvokset til sit Leje; men da Forbindelsen brister og den glider tilside, ser jeg ned i et Hul, som straks forekommer sort, fordi mit Øje er blændet af det glimrende Sollys omkring mig.

Men naar jeg nærmer mit Ansigt og stirrer længe ned i Fordybningen, begynder Mørket at ordne sig i bestemte

Pletter, der efterhaanden antager Farve. Og jeg opdager at Bunden bestaar af stenhaarde, støvede Lavarter, isprængt jærngraa Farver i smaa Cirkler. Underlige Figurer som Heksebogstaver, begynder at tegne sig for Øjet, og mærkelige Tegn, som hentede ud af Cyprianus, griner op imod mig i rustrøde og irgrønne Farver.

Det gyser i mig! — Har selve Fanden paa en af sine Udflugter til Teufelkap *siddet* her — og siden trillet en skjulende Sten henover Stedet? Et mere afsides Sted kunde hans Majestæt vanskeligt finde. —

Jeg vælter underdanigst Stenen tilbage i dens Leje og fjærner mig. Jeg ønsker ikke at »tage Foden«!

Til alle Sider ser jeg dybt under mig i Kløfter og Smaadale, hvorledes der begynder at danne sig brunlige og grønne Farveskygger henover Bunden. Mosser og Græs findes dernede næsten overalt, men endnu mest de visne, fra ifjor. Et herligt Rype- og Hareterræn, tænker jeg.

Men heroppe, hvor jeg nu færdes, er der intet Tegn paa Liv. Jeg vandrer opad den ene Terrasse og nedad den anden uden at træffe det mindste Spor af Dyr i Sneen, uden at se en Plante i Klippens Revner. Her er kun Sne og Sten.

Solen er afmægtig her — endnu; dens Straaler er skinnende, farverige, pragtfulde — men kolde.

Derfor er her intet Liv at øjne, intet Spor at finde. Saa stille er her, at man tror at føle selve *Dødens* personlige Tilstedeværelse. Her kan han anes paa disse Vidder, paa disse umaadelige Plateauer. Her kunde han raste fra sin Gerning, uanfægtet — *lad* i sin Almagt. Her kan selv *han* hvile. Thi her er intet at dræbe! —

Døden og Djævelen! Ja, hvorfor ikke lade dem mødes her; er Sceneriet ikke prunkende nok? — Man lad bare ikke mig spille »der Ritter«! Det er ikke Bly af en Kirkerude, jeg har i Bøssen.

— —
Men hvad blev der af Foraaret?

Jo, det er her endda. I Luften, i Lyset over de fjærne Øer og Fastlandets flimrende Toner dernede i Syd.

Jeg ser mig om. Mod Vest er Udsigten spærret af Højderne paa den Ø, hvorpaa jeg staar; men mod Nord, Øst og Syd har Blikket fri Vej, milelangt ud til Siderne, ud over de lave, skinnende Taager, der svømmer omkring Dove-Bugts Isfjelde.

I Nord staar Teufelkaps faste Borg med sine Gavle og synkende Taarne. Solen glider nu om dens Rand, men frem bag dens Kæmpemur kaster den Bundter af Straaler, der staar som skinnende Kobberspyd ind i Himlen.

Fjærnt i Øst øjner jeg i Solstrefjeld Koldewey-Øernes takkede Sider som en uendelig Række af ensformige Bastioner, et Bolværk foran Dovebugt ud imod det vældige Ishav.

Men i Syd hæver sig »Orgelpiberne« gotiske Stentinder op i den fulde Sol. Pilastre og Epitafier toner af Lys, mystisk, uvirkeligt, og tusindfods Søjler, som beslagne med glødende Metal, ruller deres vældige Farvetoner ud over Landskabet.

Langt, langt bagved dem vakler og daaner Fastlandets Fjælde og Bræer i et vanvittigt Fata morgana.

Det er Ouverturen, der begynder, det store Foraar, som kommer.

Det er *Solen*, som endelig er kommen igen. Snart vil den faa alt det døde Land til at vaagne. (Forts.).

ACHTON FRIIS

